

ke tre ønsker havde han, John Wagner, tidligere generalsekretær i Det Konservative Folkeparti, for dansk detailhandel?

Jeg vil sige til hr. Niels Jørgen Langkilde, at hans første ønske var, sagde han, at regeringens lovforslag omkring detailhandelen blev vedtaget. Hans andet ønske var, at regeringens lovforslag omkring detailhandelen blev vedtaget. Og hans tredje ønske var, at regeringens lovforslag blev vedtaget her i dag.

Vi har fået massiv opbakning fra hele handelen. Vi har fået massiv opbakning fra de mange mindre kommuner. De, der har været imod det ud over hr. Langkilde og de trosfæller, der har orket at sætte sig ind i lovforslaget, har alene været det tunge skyts i de store butikskæder og så en række borgmestre i nogle store vækstkommuner, som ser nogle yderligere vækstmuligheder glide sig af hænde.

Bortset fra det har der ikke været støtte til hr. Langkildes synspunkt, og det er direkte forkert, når hr. Langkilde siger, at der er tale om nogen centralisering i det her forslag – det er der ikke.

Og hvis hr. Kai Dige Bach følger forhandlingerne her i dag, efter at han selv har haft ordet, vil jeg sige til hr. Dige Bach, at det er helt forkert, når hr. Dige Bach siger, at miljøministeren vil etablere sig som en slags guddommelig instans. Faktisk er der i det her lovforslag ikke tale om én eneste ny beføjelse – ikke én ekstra beføjelse. Det er alt sammen noget, der skal løses lokalt, regionalt i samfundet derude.

Der er ikke tale om én eneste ny beføjelse for miljøministeren. Der er alene tale om, at nu giver vi de nødvendige værktøjer til at få opfyldt den målsætning, som allerede blev fastlagt under VK-regeringen.

Niels Jørgen Langkilde (KF):

Jeg var da til stede ved det møde, hvor hr. John Wagner meddelte de tre ønsker. Det var på et foretræde i Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg, og hvad der foregår dér, er der jo mange, der gerne vil fortælle andre. Det er helt i orden. Jeg tror gerne, han ville have sagt det i al offentlighed også.

Men der er jo ikke noget mærkeligt i, at der er nogle, der gerne vil begrænse konkurrenternes konkurrencemuligheder. Det har jo altid været sådan.

Det er spændende at læse forhandlingerne fra dengang, vi havde den rådgivende stænderforsamling, læse, hvad de brugte tid på. Det var, at den ene stand gik imod den anden, eller land

gik imod by for at søge at begrænse konkurrencen, så man selv havde bedre konkurrenceforhold og andre ringere.

For at forsvare den fri konkurrence bliver Det Konservative Folkeparti selvfølgelig nødt til også at gå imod de interesseorganisationer, som vi normalt har et fortræffeligt samarbejde med, men vi kan ikke bare lade dem styre Det Konservative Folkepartis politik.

Så er det naturligvis også rigtigt, at de store byer er imod dette forslag, for de store byer er udset som dem, der skal være tabere. Der må jo ikke være vækst dér. Hvis man vil etablere en ny møbelbutik, får man at vide, at det er der ikke plads til, eller: Der er udbygget, prøv at søge et andet sted hen.

Det vil blive begrænset, så der er tale om centralisering, og ministeren får også de ekstra muligheder for at afgøre storcenterplaceringer, hvis der er tale om nogle, der ikke har været der tidligere. Så der er tale om, at ministeren tillægger sig mere magt, selv om han selvfølgelig har administreret planloven efter § 3, stk. 4, som om han var magtfuldkommen.

Jørn Jespersen (SF):

Der er en enkelt ting i hr. Langkildes indlæg, som jeg synes fortjener at blive taget op til en lidt nærmere granskning. Det er nemlig argumentet om, at man i kraft af denne lovgivning nærmer sig en konkurrencebegrænsning, der svarer til det, de gamle stænderforsamlinger lavede.

Nu er det jo sådan, at historien udvikler sig, og at der er nogle samfundsmæssige ændringer, der gør, at man ikke uden videre kan slutte to hundrede, tre hundrede år tilbage.

Og det, der er sket – til hr. Langkildes orientering – er, hvis man kigger rundt omkring i det danske land, at det, der i dag skaber konkurrencebegrænsninger, ikke er stænderforsamlinger. Det, der skaber konkurrencebegrænsninger i dag, er monopolisering inden for bestemte erhvervsområder. Det er, at nogle få virksomheder bliver så store og stærke, at de kan påvirke markedet i kraft af deres egne beslutninger. Det var den udvikling, der var ved at ske inden for detailhandelen.

Det vil sige, at vi altså havde en udvikling, som var godt i gang med at føre til, at nogle ganske få store kæder i høj grad kunne diktere udviklingen på detailhandelsområdet til skade for alle andre, til skade for de små handlende, til skade for de mennesker, der skal købe ind, til